

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2796/2523

นางชั้นแก้ว พยัคฆา กับพวกโจทก์ นางปา อำสมฤทธิ์ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 94, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน มาตรา 8, ป.พ.พ. มาตรา 1546, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 มาตรา 8

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์นำสืบพยานบุคคลว่า ที่ดินพิพาทส่วนหนึ่งเป็นของโจทก์โดย ถ. ผู้มีชื่อในโฉนดที่ดินพิพาทลงชื่อในฐานะเป็นตัวแทนของโจทก์ส่วนหนึ่งนั้น มิใช่เป็นการนำสืบในข้อพิพาทระหว่างคู่สัญญาซื้อขายที่ดินซึ่งกฎหมายบังคับให้ทำเป็นหนังสือแต่เป็นการนำสืบพยานในข้อพิพาท ระหว่างโจทก์จำเลย ในกรณีตัวแทน จึงมิใช่เป็นการนำสืบแก้ไขเปลี่ยนแปลง ข้อความในเอกสารที่กฎหมายบังคับให้ทำเป็นหนังสือ โจทก์นำสืบได้ไม่ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 94 การที่

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ศาลเพิกถอนการจดทะเบียนรับโอนมรดกของจำเลยและให้ใส่ชื่อโจทก์ในโฉนดเป็น ผู้มีกรรมสิทธิ์ร่วมอยู่ด้วยครั้งหนึ่งนั้น ถึงแม้ว่าจำเลยที่ 7 ถึงที่ 11 จะเป็นผู้เยาว์คดีนี้ก็มีข้อคดีตามที่ กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน มาตรา 8(3) แก้ไขเพิ่มเติม โดยประกาศ ของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 63 พ.ศ. 2515 ข้อ 1 ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษาให้เพิกถอนการ จดทะเบียนรับมรดกของจำเลยที่ 2 ถึงจำเลยที่ 11 ให้จำเลยไปจดทะเบียนใส่ชื่อโจทก์ตามส่วน จำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยข้อกฎหมายว่า "คดีมีปัญหาว่า การที่โจทก์นำสืบพยานบุคคลว่า ที่ดิน พินาตส่วนหนึ่งเป็นของโจทก์ โดยนายถา อำสมฤทธิ์ ผู้มีชื่อในโฉนดที่ดินพิพาทลงชื่อในฐานะ เป็นตัวแทนของโจทก์ส่วนหนึ่งนั้น ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 94 หรือไม่ เห็นว่าการที่โจทก์นำสืบเช่นนั้น มิได้นำสืบในข้อพิพาทระหว่างคู่สัญญาซื้อขายที่ดินซึ่ง กฎหมายบังคับให้ทำเป็นหนังสือ ตามความหมายในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 94 แต่เป็นการนำสืบพยานในข้อพิพาทระหว่างโจทก์จำเลยในกรณีตัวแทนอีกส่วนหนึ่ง จึง มิใช่เป็นการนำสืบแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อความในเอกสารที่กฎหมายบังคับให้ทำเป็นหนังสือโจทก์ นำสืบได้ไม่ต้องห้ามที่จำเลยฎีกาว่า รายงานการประชุมวันที่ 6 กรกฎาคม 2513 รายงานการประชุมใหญ่ วันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2513 และบันทึกเรื่องที่ดินพิพาท วันที่ 3 พฤษภาคม 2519 พร้อมด้วยแผนที่แสดงการเป็นเจ้าของที่ดิน ซึ่งจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 6 ลงนามไว้นั้นไม่ ผูกพันจำเลย เพราะจำเลยที่ 1 มิใช่ทายาทหรือผู้จัดการมรดกของนายถา อำสมฤทธิ์ ไม่มีอำนาจ ตกลงตามรายงานนั้นและจำเลยที่ 6 ยังเป็นผู้เยาว์ ไม่มีอำนาจทำนิติกรรมโดยลำพังนั้น เห็นว่า ข้อตกลงตามเอกสารดังกล่าวเป็นเรื่องจำเลยที่ 1 ทำในฐานะส่วนตัว ซึ่งเป็นสมาชิกสหกรณ์ใน การจัดสรรที่ดินพิพาทสืบทอดจากนายถา อำสมฤทธิ์ จึงมีสิทธิตกลงเกี่ยวกับที่ดินพิพาท และทำใน ฐานะผู้ใช้อำนาจปกครองบุตรผู้เยาว์ ซึ่งมีใช่เป็นเรื่องการทำนิติกรรมเกี่ยวแก่ทรัพย์สินของเด็ก ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1546 และไม่ใช่เรื่องประนีประนอมยอมความ จึง ทำได้ไม่จำเป็นต้องได้รับอนุญาตจากศาล ข้อตกลงตามเอกสารดังกล่าวจึงผูกพันจำเลยที่จำเลย ฎีกาว่า โจทก์ต้องฟ้องคดีสำหรับจำเลยที่ 7 ถึงที่ 11 ซึ่งเป็นผู้เยาว์ต่อศาลคดีเด็กและเยาวชน

จังหวัดเชียงใหม่ จะฟ้องต่อศาลจังหวัดเชียงใหม่ไม่ได้นั้น เห็นว่า คดีนี้มีใช้คดีตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 มาตรา 8(3) ซึ่งแก้ไขโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 63 พ.ศ. 2515 ข้อ 1 โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 7 ถึงที่ 11 ต่อศาลจังหวัดเชียงใหม่ชอบแล้ว"พิพากษายืน

องค์คณะ

ธาดา วัชรนันท์ · กุศล บุญเย็น · บรรเทong ภูกฤษณา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← [deka.supremecourt.or.th](https://www.thaideka.online/deka/2796/2523) · <https://www.thaideka.online/deka/2796/2523>